

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/400/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912208392
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912208392.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Tomáš Kušnir, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti odporcovi R. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. XXX/X, XXX XX D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov č. 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, v konaní o zaplatenie 5 267,54 € s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 9C 330/2012-83 zo dňa 21. 01. 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 188,74 € na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v Lučenci, vedený v R., a.s., pobočka F. pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXX, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia vo výške 791,62 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ podal na súd návrh na začatie konania, v ktorom žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu žalovanú sumu titulom uzavretej zmluvy o úvere, ktorú uzavrel ešte s právnym predchodcom navrhovateľa Slovenskou sporiteľňou, a.s., Bratislava. Na základe uvedenej zmluvy Slovenská sporiteľňa, a.s., poskytla odporcovi úver vo výške 3 319 € (100 000,- Sk). Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 04. 11. 2009, predmetom ktorej bolo aj postúpenie zostatku pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči odporcovi vo výške 5 787,54 €, postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s., pohľadávku voči odporcovi na navrhovateľa, čo oznámila odporcovi listom zo dňa 20. 11. 2009. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že v priebehu konania vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku navrhovateľa, kde poukázal aj na tú skutočnosť, že pokiaľ došlo k podpísaniu dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, ide o neplatný právny úkon, keďže tento odporuje dobrým mravom a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom posúdil okresný súd ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keďže zmluvu na jednej strane uzavrel právny predchodca navrhovateľa ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a odporca ako spotrebiteľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci

predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Uviedol, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy je potrebné na vznesenú námietku premlčania aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne ust. § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka. V súvislosti s dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporcom bol založený na základe zmluvy o splátkovom úvere, ktorá má jednoznačne charakter spotrebiteľskej zmluvy teda aj dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach je tiež vzťahom spotrebiteľským, keďže ustanovenia spotrebiteľského práva sa aplikujú nielen na hlavný právny vzťah medzi účastníkmi konania, ale aj na právny vzťah, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania dlhu. Z uvedených dôvodov bolo podľa okresného súdu potrebné zistiť, či nedošlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá by bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá mohla podstatným spôsobom narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Konštatoval, že uzavretím dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach došlo jednoznačne k zhoršeniu postavenia odporcu - spotrebiteľa, pričom zdôraznil, že umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody s názvom forma splatenia záväzku nasvedčuje, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu ku spotrebiteľovi. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 12. 07. 2010 (Dohoda) bola uzatvorená zo strany navrhovateľa za pomoci nekalej obchodnej praktiky, keď sa navrhovateľ snažil dosiahnuť súdne vymáhanie pohľadávky s cieľom maximalizovať svoj zisk bez ohľadu na všeobecnú zásadu dobrej viery a čestnej obchodnej praktiky. Z uvedených dôvodov posúdil okresný súd Dohodu ako neplatný právny úkon, pričom konštatoval, že nedošlo k právnym následkom, s ktorými zákon takýto právny úkon spája. Okresný súd ďalej uviedol, že sa prikláňa k názoru vedľajšieho účastníka na strane odporcu, že uznanie práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nachádza vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a v danom prípade ho nemožno použiť, keďže existuje špeciálna právna úprava uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou uznania práva. Zdôraznil, že ust. § 558 Občianskeho zákonníka viaže následky na plynutie novej premlčacej doby pri premlčanom dlhu na vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu, pričom navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal, že by odporca skutočne mal vedomosť o premlčaní dlhu pri podpise Dohody, keďže takéto prehlásenie je takticky schované v úplne inom texte Dohody, ktorý upravuje iné zmluvné podmienky. Podľa názoru okresného súdu nedošlo preto od podpisu Dohody k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku posúdil okresný súd ako neplatný právny úkon, čo znamená, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania na súd po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby. Okresný súd konštatoval, že nárok navrhovateľa bol v čase podania žaloby už premlčaný, preto žalobu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa v podaní zo dňa 20. 02. 2013 navrhovateľ odvolal a v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, ktoré odôvodňuje tým, že dňa 12. 07. 2010 podpísal odporca Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (Dohoda), prostredníctvom ktorej uznal svoj dlh voči navrhovateľovi vzniknutý zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 381755377 zo dňa 17. 03. 2006. Predmetná Dohoda spĺňa podľa navrhovateľa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s ním spojených. V tejto súvislosti poukázal navrhovateľ na čl. 3 bod 3.1 Dohody, z ktorého podľa jeho názoru jednoznačne, zrozumiteľne a jasne vyplýva, že dlžník vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Zdôraznil, že obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby. To podľa navrhovateľa znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stáva právne bezvýznamnou a začína plynúť nová 10-ročná premlčacia doba a to priamo zo zákona. Navrhovateľ zdôraznil, že z čl. 3 bod 3.4 Dohody, v ktorom odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu vyplýva, že nastali účinky podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka a to, že záväzok uznaný odporcom, čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval, preto nemôže súhlasiť so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania. Podľa názoru navrhovateľa záver okresného súdu o premlčaní uplatneného nároku je nesprávny, keďže dňa 12. 07. 2010 uzavrel s odporcom Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, čo znamená, že v danom prípade nastali účinky podľa ust. § 110 ods. 1, veta druhá Občianskeho zákonníka (prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej

doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby) a aj účinky ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka (predpoklad, že dlh v čase uznania trval). Navrhovateľ odmietol záver, že Dohoda bola podpísaná odporcom pri vynútenej návšteve pracovníka navrhovateľa, prípadne splnomocnenej osoby navrhovateľa. Uviedol, že ide iba o nepreukázané tvrdenia, bez akýchkoľvek relevantných dôkazov, ktoré vedú k znevažovaniu navrhovateľa. Podľa názoru navrhovateľa odporca potom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody uznal svojim podpisom svoj existujúci záväzok voči navrhovateľovi a vyjadril svoju vedomosť o jeho premlčaní. Odporca nebol k podpisu Dohody žiadnym spôsobom donútený, podpisom Dohody nedošlo k zhoršeniu postavenia odporcu ako spotrebiteľa, ale práve naopak navrhovateľ poskytol odporcovi možnosť splniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa odporca dostal do omeškania, v splátkach. Navrhovateľ vyjadril v odvolaní nesúhlas aj s tou časťou rozhodnutia okresného súdu, v ktorej okresný súd zaviazal navrhovateľa na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Uviedol, že nebol dôvod pre nevyhovenie žalobnému návrhu navrhovateľa, od čoho sa následne odvíja úspech resp. neúspech vedľajšieho účastníka v konaní. Poukázal na to, že cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Podľa názoru navrhovateľa vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť spotrebiteľom právnu pomoc v súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Poukázal tiež na dôvodovú správu k zák. č. 384/2008 Z.z., podľa obsahu ktorej cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľov v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť tak širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Podľa názoru navrhovateľa okresný súd nepostupoval správne, keď združeniu zastúpenému advokátom priznal náhradu trov konania, nakoľko existovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 OSP spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstupuje do konania na strane odporcu za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je podľa názoru navrhovateľa zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá vedomosť o prejednávanom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa k predmetu sporu. Zdôraznil, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu resp., aby ho v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 2 OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 226,50 € s DPH.

V podaní zo dňa 04. 04. 2013 sa k obsahu odvolania navrhovateľa vyjadril vedľajší účastník na strane odporcu a vo vyjadrení uviedol, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 je formulár, ktorý vopred pripravil navrhovateľ ako veriteľ pre žalovaného spotrebiteľa ako dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku, pričom dlžník nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jej obsah. Zdôraznil, že Dohoda je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa. Akékoľvek argumentačné snahy navrhovateľa o spochybňovanie vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu sú podľa názoru vedľajšieho účastníka iba jeho účelovou snahou vyhnúť sa tomu, aby bol navrhovateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv považovaný za dodávateľa, teda aby sa vyhol tomu, že súd podrobí Dohodu kontrole podľa ustanovení spotrebiteľských predpisov, pretože predformulovaná Dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Poukázal tiež na § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi, pretože pri uzatváraní Dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu odôvodnil vedľajší účastník na strane odporcu tým, že predĺženie premlčacej doby umožňuje navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva a spôsobuje, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke. Predĺženie premlčacej doby navrhovateľ odvodzuje z ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čím chce

získať výhodu právnej domnienky existencie dlhu v čase jeho uznania a uľahčiť si tak pozíciu v súdnom spore tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Navrhovateľ vo formulárových dohodách, teda necháva dlžným spotrebiteľom uznávať dlh v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul t.j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočný dlh podložený platným právnym predpisom. Navrhovateľ chcel uzavretím Dohody pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektности pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok a ktorých zaplataenie právne predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá odporcovi voči navrhovateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Jednostranné predĺženie premlčacej doby na strane navrhovateľa bez súčasného predĺženia premlčacej doby k nárokom spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia je podľa vedľajšieho účastníka neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V rovine verejno-právnej úpravy ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov je potrebné okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu považovať za nekalú obchodnú praktiku. Vedľajší účastník na strane odporcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa ďalej uviedol, že navrhovateľ má tendenciu prezentovať formulárovú dohodu ako legitímny spôsob uznania dlhu a predĺženia premlčacej doby poukazujúc na inštitúty klasickej civilistiky uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1, veta druhá Občianskeho zákonníka resp. poukazujúc na dohodu o uznaní dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by sa však formulárová dohoda s uznaním dlhu a predĺžením premlčacej doby v kontexte vyššie popísaných okolností, za akých je medzi dodávateľom a spotrebiteľom podpisovaná považovali za platný právny úkon, potom by sa tým podľa názoru vedľajšieho účastníka súčasne popierali samotné princípy a podstata právnej úpravy právneho úkonu podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru vedľajšieho účastníka na strane odporcu pri uzatváraní formulárovej dohody ide o kumuláciu nekalých obchodných praktík používaných navrhovateľom, ktoré odporujú dobrým mravom súčasne s neurčitostou dohody, čo je dôvodom na posúdenie uznania dlhu ako neplatného právneho úkonu (§ 37 a § 39 Občianskeho zákonníka). Vedľajší účastník na strane odporcu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16. 01. 2013, kde Najvyšší súd SR ustálil v spotrebiteľských veciach princíp „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorý v závislosti od konkrétnych okolností ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Zdôraznil, že navrhovateľ sa v predmetnej veci nemôže dovolávať platnosti predloženej formulárovej Dohody a teda ani právnych účinkov s nej plynúcich a to ani s poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalovaného spotrebiteľa. Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že okresný súd pri priznaní trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka svedčí podľa vedľajšieho účastníka aj novelizované znenie ustanovenia § 137 OSP, ktoré bolo s účinnosťou od 01. 01. 2012 doplnené zákonom č. 332/2012 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. Podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu, navrhovaná právna úprava dopadá aj na právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov najmä vo sfére ochrany pred diskrimináciou, alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. Vedľajší účastník na strane odporcu uviedol, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, preto majú právo vystupovať v súdnych konaniach proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní a teda si okrem iného uplatňovať trovy, ktoré im vznikli z titulu právneho zastúpenia právnym zástupcom podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V závere vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa vedľajší účastník navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako dôvodný a správny potvrdil a zaviazal navrhovateľa na náhradu trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka v celkovej výške 188,74 €.

V podaní zo dňa 13. 11. 2013, označenom ako „Doplnenie vyjadrenia k odvolaniu“ (navrhovateľa), vedľajší účastník na strane odporcu vyjadril svoj názor k existencii dvoch civilnoprávných kódexov v súvislosti s riešením spotrebiteľských právnych vzťahov, pričom zdôraznil, že teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov musí ustúpiť špeciálnej spotrebiteľskej právnej úprave,

ktorá má okrem iného základ v Smernici Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorej výklad vo svojich rozhodnutiach prináša a upresňuje Európsky súdny dvor. Zdôraznil, že pokiaľ sa pri posudzovaní spotrebiteľských právnych vzťahov rešpektuje aplikácia všeobecnej právnej úpravy podľa Občianskeho zákonníka nie je dôvod postupovať inak, ani ak sa spotrebiteľská zmluva uzatvára ako typová zmluva podľa Obchodného zákonníka a to ani pri posúdení otázky premlčania. Každá zmluva o úvere by sa tak podľa názoru vedľajšieho účastníka mala bez ohľadu na formu a typ zmluvy spravovať špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1,2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd sa správne vysporiadal s povahou Zmluvy o splátkovom úvere č. 381 755 377 zo dňa 17. 3. 2006. Predmetná zmluva spĺňa predpoklady štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a teda pri podpise zmluvy nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy, alebo zmenu vopred pripraveného obsahu zmluvy. Súčasťou zmluvy sú tiež Všeobecné obchodné podmienky, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže ovplyvniť, pretože sú rovnako pripravené vopred a pre veľký počet potencionálnych spotrebiteľov bez individualizácie požiadaviek konkrétneho spotrebiteľa. Pokiaľ ide o posúdenie otázky premlčania, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v žalobe uviedol, že odporca si neplnil povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 381 755 377 zo dňa 17. 03. 2006, preto postupca (pôvodný veriteľ) od Zmluvy odstúpil a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy pred dohodnutou lehotou splatnosti úveru. Podľa Prílohy č. 1 ku Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 4. 11. 2009 odporca bol ku dňu postúpenia pohľadávky so splácaním úveru v omeškaní 1 172 dní omeškania. Okresný súd konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzhľadom na uvedené okolnosti bol nárok navrhovateľa v čase podania žaloby (keďže dospel k záveru, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 je neplatná) už premlčaný a teda vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania dôvodne. Navrhovateľ v odvolaní závery okresného súdu vo vzťahu k predčasnej splatnosti úveru a nato nadväzujúcemu podaniu žaloby po uplynutí všeobecnej premlčacej doby nespochybnil (§ 212 ods. 1 OSP), v odvolaní namietal nesprávne posúdenie Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 a z toho vyplývajúce závery okresného súdu o tom, že nenastali právne účinky, ktoré zákon s týmto právnym úkonom spája. Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že okresný súd správne vyhodnotil predmetnú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 ako akcesorický právny úkon súvisiaci so Zmluvou o splátkovom úvere č. 381 755 377. Jeho úvahy o tom, že aj v prípade Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 ide o formulárovú, vopred pripravenú dohodu, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ pred jej podpisom ovplyvniť, sú správne. Pokiaľ ide o okolnosti uzatvorenia Dohody, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že pri uzatváraní Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 došlo ku kumulácii nekalých obchodných praktík, ktoré sú v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktoré sú spôsobilé podstatným spôsobom narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa, preto možno konštatovať, že okresný súd správne vyhodnotil predmetnú Dohodu, ako vyhotovenú za použitia nekalých obchodných praktík najmä preto, že vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu je zakomponovaná do bodu 3 tejto Dohody označenom ako „Forma splatenia záväzku“. Formulácia vedomosti o premlčaní dlhu zakomponovaná do bodu 3 Dohody, ktorý sa týka splatenia záväzku je zavádzajúca. Dlžník pri použití takejto nekalej obchodnej praktiky nemohol mať relevantnú vedomosť o tom, že podpisuje Dohodu, do ktorej je zahrnuté aj uznanie premlčaného dlhu, preto toto uznanie nemôže vyvolať právne účinky spojené s ust. § 558 a § 110 ods. 1, veta druhá Občianskeho zákonníka. Predmetná Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku bola pripravená na vopred predtlačenom formulári čo znamená, že spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je potom umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 Dohody, ktorý obsahovo upravuje formu splatenia záväzku zavádzajúce a je porušením odbornej starostlivosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorú možno očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu ku spotrebiteľovi a ktorá napĺňa kritéria čestnej obchodnej praktiky a všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v tejto oblasti činností.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh navrhovateľa zamietol, ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil, konštatujúc, že ak navrhovateľ chcel uzatvorením Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12. 07. 2010 dosiahnuť uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ktoré vyžaduje relevantnú vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu v čase jeho uznania, tak pri vyhotovení Dohody nemal použiť nekalú obchodnú praktiku spôsobilú zaviesť spotrebiteľa. Takéto konanie je v rozpore so Zákonom na ochranu spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z.), preto ho okresný súd správne vyhodnotil ako neakceptovateľné a na základe toho potom z uvedeného zistenia správne vyvodil adekvátne právne dôsledky v podobe nepriaznivého rozhodnutia pre navrhovateľa, ktoré náležite odôvodnil.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa rozhodnutia okresného súdu o trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu odvolací súd uvádza, že rozhodnutie okresného súdu je aj v tejto časti vecne správne. Vedľajším účastníkom namietané skutočnosti a najmä vznesenie námietky premlčania možno vyhodnotiť ako obranu, ktorá bola jednoznačne v prospech spotrebiteľa a ktorá bola v príčinnej súvislosti s výsledkom konania. Z uvedeného vyplýva, že trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu nemožno posúdiť ako neúčelne vynaložené trovy konania, pričom nevznikol dôvod na aplikáciu ust. § 150 OSP. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu za neopodstatnené, preto rozsudok okresného súdu aj vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia ako vecne správny podľa § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil, čo znamená, že rozsudok okresného súdu v konečnom dôsledku potvrdil v celom rozsahu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v odvolacom konaní. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu v odvolacom konaní predstavuje odmena za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa) priznaná podľa § 10 ods. 1 a § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 180,93 € plus režijný paušál k uvedenému úkonu právnej služby vo výške 7,81 €. Spolu trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu v odvolacom konaní predstavujú sumu 188,74 €.

O spôsobe náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu rozhodol odvolací súd podľa ust. § 149 ods. 1 OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.